

Ez az én házam
lakhelyem soha
Leéltem az életem

*

Azt ígérted visszajössz
ítélsz elevent
fölemelsz holtat

*

Dermedt lepkék lebegnek
Ellenfényvarázs
Pókesztétika

Bödecs László

Szerda, dióhéj

Az évekkel ezelőtt átnevezett Moszkva térhez közeli kertben ültem. A vadgesztenye már hullásnak indult, nagyot koppant egy előttem, ahogy földet ért a sóderen, befejezve zuhanórepülését a hatalmas fáról. A szocreál-modern templom portáján, a kapu előtt hajléktalanok aludtak, színes, műszálas paplanokba bugyolálva.

Ez a nagymamák és a balatoni nyaralók tartogatott dunyhája, talált vissza hozzám az emlék, mert hűvösebb a budai oldal, vékony ingemen talán így gomboltam volna még egyet, mint ahogy az ágyneműhuzatot is egykor, gyakorlatlan kezekkel, nehezen találva a puha fehér gombbal a lyukba, mielőtt fájni kezdenék.

Ez a melléképület paplak lehet, állapítottam meg óvatosan körülnézve, sötét volt az összes ablak, kint mozdulatlanul aludtak az embergombócok hárman-négyen, berendezkedve, mellettük éléskamra pihent háborítatlanul, szatyrok, tolószék.

Mintha épp törne valami, reccsent még egyet a sóder, hideg kőpadra számítottam,

de itt a sötétben még az éjszaka innenső felén
inkább langyos volt a fal, az ülőfelület.

A Jézus faragvány a kereszten is ebből a kőből lehet,
gyöngye utcalámpák teljes arcát nem fedik fel,
csak dereng belőle valami jóság, valami szenvedés.

Arra gondoltam, szép, hogy itt a kőverandán
ilyen csend van, hogy nyugodtan leülhetek, míg várok,
az alvók semmi forgolódást sem mutatnak,
innen nem hajt el senki, amíg meg nem érkezik, aki jön.
Zavart, hogy egyre gyakrabban kapom fel a fejem,
ahogy csattan a kavics, lehull egy újabb gesztenye,
szétroppan még egy héj.

Virágvasárnap másnapja, reggel

Hétfő reggel Virágvasárnap után.
Igaz, távolabb már a hajnal, de még tompa
fény vonja be az Üllői út szmogját.
Hosszanti irányban az éledő város terül el,
nagyjából a gyerekkórházig látni ilyen időben –
régie téglalapok sorakoznak, mellettük széles járdák.

A másik oldalon az ország legszomorúbb parkján épül
az éppen legfontosabb felsőoktatási projekt –
új épület egy régi halmon, de elfedi
és feltételezi a környék megújulását,
mint homlokzat, amire hálót,
szobor, amire azelőtt zacskót húztak.

A merőleges utcák mélyei, a konzervépületek,
az út frontjától már távolabb esnek, elkerülhetők.
Erre visz az aluljáróba igyekvők forgalma,
a vonulás, mint félig aktív, lúgos massa,
sokarcú, álmos tekintet, hömpölyög vagy vezet.

Dolgára vonul, ahogy én is, messze,
mind e fölé megyek. Kimászom belőle,
oda, ahol nagy a huzat, a fény, mindegy is,

de ezek nem látszanak. A lábaim
ruganyosak, tartják a terhet –
a táskámban, amivel ellehetek.

Ha tippelnem kéne, azt mondanám, két fok lehet,
a hajnal előtti óra, ezt tudom, a leghidegebb.

Amikor megláttam, már piros szalaggal körbefonták
a rendőrök, ketten tébláboltak, plusz két cipő látszott,
zacskóval a testén, mint aki fejébe húzza a párnát,
félíg ült és félíg állt, ott, ahova az éjjel telepedett,
tartották lábai, mint aki restaurálásra vár,
mellette csomag, hajléktalanlap, üres műanyag üveg.

Holnap sem nézem meg az időjárásjelentést,
felöltözöm, és nem tűnök meglepettnek,
megmozdulhat, felmelegedhet, feltámadhat, reggeledhet.

